

holder mig dog hellerikke fra at gjøre opmærksom paa et Par Punkter, som forekomme mig, hvorledes man saa end senere vil behandle denne Sag, at fortjene en nærmere Overveielse. Jeg har noteret mig flere saadanne Punkter, men efter hvad der er blevet ytret af forskjellige ærede Medlemmer, kan jeg, som sagt, indskrænke mig til et Par af dem. Jeg skal da først nævne en Bestemmelse i § 20, hvori der, saavidt jeg skjønner, ligger noget virkelig Betænkeligt. Bestemmelsen i § 20 gaaer jo nemlig ud paa, at i alle de Tilfælde, hvor man i en Commune paa Landet er kommet til en Skatteprocent af over $2\frac{1}{2}$, der skal Vigningen undergives Prøvelse af Overligningscommissionen, og naar Vigningen anden Gang er foretagen af den ordinaire Commission i Communen uden at bifalbes af Overligningscommissionen, skal Skattecommisfaren alene foretage Vigningen, men dette forekommer mig at være en Bestemmelse af den Natur, at det fortjener nærmere Overveielse, hvorvidt den virkelig er antagelig. Jeg skal ikke gaae ind paa, hvilket andet og bedre Middel til at komme til Ende med Vigningen der kunde sættes i Stedet, men forinden enhver Udfigt til at finde en bedre Udvei er forsvunden, kan man, som det forekommer mig, vanskeligt give sin Samstemning til den foresliggende Bestemmelse. Jeg vil derved isvrigt bemærke, at saalænge Bestemmelsen staaer der uforandret, er det neppe ganske rigtigt, hvad der blev anført mod de fra enkelte Medlemmers Side fremsatte Indvendinger mod Skattecommisfarer i Almindelighed, Indvendinger, som jeg forresten personligt ikke deler; disse Moderindbringer gif nemlig ud paa, at det var unødvendigt, at Skattecommisfaren havde noget særligt localt Kjenntkab, da han ikke havde eller kunde faae Noget med de enkelte Paaligninger at gjøre, imedens det efter Bestemmelsen i § 20 bliver en Selsfølge, at han kan komme til endog alene at foretage den hele Vigning. Det maa desuden bemærkes, at den Omstændighed, at Procenterne i en enkelt Commune kunne naae til en mere end almindelig Størrelse, jo ingenlunde behøver at beroe paa en seil Fremgangsmaade hos den enkelte Vigningscommission, men kan hidrøre fra den Fordeling, som Amtsrådet har foretaget. Nu vilde

det dog være noget beshnderligt under disse Omstændigheder at voldtgive samtlige Beboere i en Commune en enkelt Mandss Skjon. Der er formeentlig saaledes god Grund til at lægge særdeles Vægt paa dette Punkt, og jeg skal tillade mig at henstille dette til Thingets nærmere Overveielse. Forøvrigt er jeg enig i, at Bestemmelsen om Skattecommisfarerne er en Forbedring i Sammenligning med, hvad der gjaldt efter den forrige Krigsskatslov. Skattecommisfarerne ville tjene til at hidføre en mere eensartet Fremgangsmaade, uden ved Stemmegivning at udøve nogen Indflydelse paa de enkelte Ansættelser, naar nemlig Bestemmelsen i § 20 forandres, og man kan ikke lutte Vinene for, at der ved Udførelsen af den forrige Krigsskatslov blev i de forskjellige Communer brugt en aldeles forskjellig Opfattelse af de selsamme Bestemmelser. Da der nu ogsaa i denne Lov er Tale om, at der skal komme en Veiledning fra Indenrigsministeriet til Lovens rette Forstaaelse, og det vel tør antages, at der i denne nye Veiledning vil blive benyttet væsentlige Dele af den Veiledning, der udkom forrige Aar, turde det fremdeles ikke være af Veien at gjøre opmærksom paa et Par Punkter i den forrige Veiledning, som forekomme mig i alt Fald at trænge til nogen Forandring i Formen. Jeg skal saaledes henwise til Veiledningens § 9, Nr. 1, Litra b, hvori det hedder, at der til Renten af den Værdi, hvorom der er Tale, skal lægges den Værdi, som den Paagjældende og hans Hustrues Arbeidskrafts Anvendelse paa Eiendommens Dyrkning, Bestyrelse og Benyttelse maa antages at have, og at denne Værdi selv ved en mindre Bondegaard i Reglen ikke kan ansættes til mindre end 250 a 300 Rd. aarlig. Det forekommer mig, at ved det Anførte er Communalbestyrelsen nødt til at tage de nævnte Tal som Minimum, men dette kan dog ikke have været Meningen, thi hiin Værdies Størrelse maa dog i hvert Tilfælde beroe paa de locale Forhold, og Tallene bør formeentlig kun staae uden nogen egentlig Forbindtlighed for dem, der skulle ligne. Naar det ligeledes hedder i § 12 i bemeldte Veiledning, at for visse tjenende Personer, der ikke henhøre til den ordinaire Tyndeclassse, skal Kost og Ophold ansættes højere end det almin-